

lingsmyndighed ikke skulde blive overtraadt, naar Rigsdagen ikke gav særlig Anledning dertil. Jeg er vis paa, at Alle her i Salen ere det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) meget taknemmelige for den træsterige Udtalelse, at Rigsdagens Bevillingsmyndighed ikke skal blive overtraadt, saa længe vi ikke give særlig Anledning dertil. Jeg vilde have sat Pris paa, om han med det Samme vilde have forklaret os, hvad han forstod ved „Anledning“, og hvad han forstod ved „særlig Anledning fra Rigsdagens Side“, for at Regjeringen kunde overtræde Rigsdagens Bevillingsmyndighed. Det har ganske vist sin — men det er en relativ — Betydning, at det ærede Medlem, forhenværende Minister og naturligvis det nuværende Ministeriums Støtte, kan forstikke os, at saa længe vi ere stikkelige efter hans Begreb, skulle vi ikke miste Noget af Rigsdagens Bevillingsmyndighed, men give vi Anledning eller navnlig, hvad han kalder „særlig Anledning“, indestaar han ikke længere for Noget. Naar en saadan Udtalelse er fremkommet fra en forhenværende Justitsminister, vil jeg tro, at det vil være Folkethinget overordentlig kjært at faae den ærede forhenværende Justitsminister til at udtale for os, hvilken særlig Anledning fra Rigsdagens Side der skulde til, for at Regjeringen her i Landet kunde have nogen Ret — nei, nogen Ret vil den aldrig kunne have, men for at Regjeringen kunde finde paa at overtræde Rigsdagens Bevillingsmyndighed. Endelig udviklede det ærede Medlem meget interessant, at vi ogsaa maatte erindre den Pligt, en Regjering havde til at tage Hensyn til det Heles Vel, til Landets Interesse o. s. v. Det ærede Medlem gaar efter min Mening i den Slags Betragtninger, som han saa ofte tidligere har gjort, ud fra en hel feil Anskuelse. Han gaar ud fra den Anskuelse, forekommer det mig, at det er ikke Rigsdagen, der er moden, der er pligtig, og der er fuld berettiget til at tage Hensyn til det Heles og til Landets Vel, men at det er fornemmelig Regjeringen disse Hensyn hvile paa, og naar Regjeringen i sit Hjerte finder, at det Heles Vel og Landets Interesse efter dens Opfattelse ikke stemmer med, hvad Rigsdagen vil, saa maa den handle paa egen Haand. Jeg tror, at disse Betragtninger ere aldeles stik modsatte de Principer, hvorpaa enhver konstitutionel Forfatning er bygget. Den er bygget paa den Lillid til Valgerfolket, at det ifølge de Paavirkninger, den offentlige Mening kan udøve paa det, forstaar at have en Repræsentation, der i sit Hjerte føler baade Ansvar og Betydningen af at fremme det Heles Vel ligesaa vel som Regjeringen, og denne er væsentlig ansvarfri i samme Grad, som den er i Samklang med den Følelse for det Heles Vel og Landets Interesse, som gjennem de nævnte Faktorer aabenbarer sig paa konstitutionel Maade. Men at Regjeringen, fordi den i sit Hjerte føler, at Landets Interesse kræ-

ver noget Andet, end Rigsdagen tror, den kræver, derfor skulde have konstitutionel Ret til at gaa udenfor Rigsdagens Beslutninger, det tror jeg vistnok er af den Slags konstitutionelle Theorier, som ikke Nogen saa let faar os ind paa mere.

Endnu har jeg en Bemærkning, at gjøre til det høitærede Udvalg. Det forekommer mig, at det ærede Medlem for Kjøbenhavn 1ste Valgkreds (Rimestad) har Ret i en enkelt Ting af, hvad han yttrede (Munterhed) — ja, det er ogsaa det Æneste, jeg har kunnet finde, han havde Ret i. Det har i en vis Forstand interesseret mig meget at høre paa hele hans øvrige Udvikling, fordi det viste mig, hvor flet en Sag det i Grunden var at faae forsvaret, naar et saa dygtigt Medlem som han ikke kunde finde bedre Grunde end dem, han fremkom med; men det skal jeg ikke komme videre ind paa. — Det forekommer mig, at dersom det ikke er — hvad jeg ikke antager, det er — Folkethingets Mening at blive staaende ved Udtalelsen i Indstillingspost II, ved Misbilligelsen, men dersom det vil gaa videre for at hævde, hvad det anser for konstitutionel Ret i denne Henseende, maa denne Indstilling ændres til anden Behandling; jeg antager, det ærede Udvalgs Flertal er enigt deri. — Dernæst skal jeg ikke negte, at Indledningen til Beslutningen, uagtet den er gaaet igjennem nogle Aar, forekommer mig temmelig meningsløs. At „Rigsdagen frastriver sig Ret til at gjøre Ansvar gjældende“, naar kun den ene Afdeling kan grundlovs-mæssig gjøre det gjældende, forstaar jeg ikke. Jeg tror, det ærede Udvalg maa beslutte sig paa, navnlig overfor Sager, hvor det gjælder om at drage visse Ting ud for med Hensyn til dem at gjøre Ansvar gjældende, altid at være meget paapassende og navnlig søge at faae Mening ind i dette Forhold, hvorved en saadan Beslutning kan i sin Ordlyd og Forfaaelse komme i bedre Overensstemmelse med de forfatningsmæssige Bestemmelser om Retten til at gjøre Ansvar gjældende.

Klein: Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) mente at have hørt mig sige Noget, som han derefter behandlede med meget Interesse, vendende sig omkring til dem, som tilvinkede ham Bisald. Den første Opdagelse, han havde gjort, var den, at jeg skulde have sagt, at Rigsdagens Bevillingsmyndighed ikke kunde ventes respekteret — det var da i alt Fald Meningen — længere end, til den gav særlig Anledning til at gjøre Angreb paa den. Saaledes havde han opfattet nogle Ytringer af mig, og han vilde i den Anledning faae gjerne have Oplysning om, hvad det var for en særlig Anledning, jeg saaledes sigtede til; navnlig mente han, at min tidligere Stilling som Justitsminister kunde gjøre det interessant at faae nogle Oplysninger i den Henseende. Det gjør mig ondt, at jeg ikke kan finde mig foranlediget til